

1

Waarom lees je in reclamefolders voor het bos nooit iets over teken of splinters in je vinger?

Moeder en ik maken sla klaar. Ik vind het heerlijk om samen met moeder sla klaar te maken, we hebben het dan alleen over de sla. Op dat moment bestaan we alleen nog maar voor de sla.

Vandaag is het anders. Vandaag begint moeder vanuit het niets een zin met ‘trouwens’. Zinnen die mijn moeder met ‘trouwens’ begint, lopen nooit goed af voor mij.

‘Trouwens,’ zegt mijn moeder dus, terwijl ze knoflook staat te pellen, ‘ik heb je aangemeld voor een vakantiekamp.’

‘Mevrouw maakt een grapje?’ zeg ik tegen de komkommer alsof het een microfoon is, en dan houd ik de komkommermicrofoon voor haar mond.

‘Eerste week van de vakantie. Ik kan geen vrij krijgen. Geef de knoflookpers eens aan.’

‘Hooggeëerd publiek,’ zeg ik en ik richt me tot de

tomaten, ‘de knoflookdame maakt geen grapje.’ Ik geef haar de knoflookpers aan en besluit de kwestie ook maar serieus te nemen. ‘Ik kan toch naar oma,’ stel ik voor.

‘Oma doet een schildercursus in Malente.’ Moeder perst de knoflook met bruto geweld in de saus. ‘En bovendien: een beetje natuur zal je goeddoen.’

‘Natuur? Mij? Mama, hoelang kennen we elkaar inmiddels?’

‘s Avonds met z’n allen rond het kampvuur, aardappels poffen in de hete as?’

‘Rook in je ogen, tong verbranden? En kom op, zeg: er bestaat geen zieliger vuur dan een vuur waarin aardappels worden gepoft.’

‘Luister,’ zegt moeder en ze kijkt me aan. ‘Het is maar voor een week. Het vakantiecamp ligt midden in het bos en – ’

‘In het bos? Daar ga ik zeker niet naartoe.’

‘Bijna alle kinderen uit je klas gaan mee,’ zegt moeder.

‘Bijna alle kinderen uit mijn klas kunnen me niets schelen,’ zeg ik.

‘Daar zou zo’n week iets aan kunnen veranderen,’ zegt moeder.

‘Waarom zou ik daar iets aan willen veranderen?’ vraag ik.

Moeder tovert een schreeuwerige vakantiecampbrochure uit haar keukenschort, met als opschrift:

AVONTUUR BOS

AVONTUUR MENS

Voorop staat een foto van een paar blokhutten op een open plek in het bos.

‘Kijk eens wat een mooie bomen,’ zegt moeder.

‘Ik hou alleen van bomen als kast,’ zeg ik.

Moeder veegt met haar pols een pluk haar uit haar gezicht. Door dat gebaar ziet ze er doodmoe uit.

Ik zucht en sla de brochure open. Het bosbrochurebos ziet eruit alsof er net iemand met een stofzuiger doorheen is gegaan, en de open plek uit de bosbrochure alsof iemand het gras heeft gekamd. Ik durf te wedden dat de hutten op de open plek speciaal voor de foto's extra schoon zijn geboend. Als je niet wist hoe verraderlijk bossen zijn, zou je door zo'n brochure nog kunnen gaan denken dat ze hartstikke ongevaarlijk zijn.

Geen brandnetels, geen stekelig struikgewas – kom op, zeg, het woord ‘struikgewas’ alleen al!

Ook zijn er nergens insecten te bekennen, geen teken, geen muggen. En muggen, muggen zijn het toppunt. Er is ooit eens statistisch onderzoek gedaan onder duizend mensen die de vraag kregen welk dier ze zouden laten uitsterven als ze konden, en raad eens op welke plek de mug belandde?

Precies.

Ik geef de brochure terug aan moeder. ‘Sorry,’ zeg ik, ‘maar dat is echt niets voor mij.’

‘Sorry,’ zegt moeder, ‘einde discussie. Olijfolie, alsjeblieft.’

‘Beslissingen die over mij gaan,’ zeg ik, ‘zouden we toch samen bespreken?’

‘Deze beslissing gaat vooral over mij,’ zegt moeder zachtjes, en meer tegen de slasaus dan tegen mij: ‘Dus: óf vakantiecamp, óf vakantieopvang op school.’

Die zit. Ze weet hoe erg ik de vakantieopvang haat. Onderbetaalde begeleiders die onnozele activiteiten bedenken voor een meute onhandelbare thuisblijvers, van wie de ouders niet op vakantie kunnen of mogen. De hel. Vorige zomer moest je meteen de eerste dag al een keuze maken tussen ‘knutselen met papier-maché’ en ‘gein op het plein’, en ik had het liefst de hele boel in de hens gestoken: papier-maché, schoolplein en gein, die inhield dat je iets moest graven, iets water moest geven en een of ander arm insect moest stalken met een vergrootglas. Ik wist te ontkomen en verstopte me vier uur lang op de wc, waar ik vier uur lang tegeltjes zat te tellen, en dat was een stuk spannender.

Moeder snijdt bieslook. ‘Ik heb ook al plannen gemaakt. Je weet toch hoe het is... Alles,’ voegt ze er nu aan toe, met een stem alsof ze medelijden heeft met de bieslook.

Ik weet het, natuurlijk weet ik het. Sinds we met z'n tweeën zijn en alles met z'n tweeën moeten zien te rooien, moet moeder hartstikke hard werken. Ze houdt weinig tijd en energie voor zichzelf over.

Dat ze plannen heeft gemaakt, plannen zonder mij, vind ik oké. Moeders zijn oké. Het valt ook echt niet mee met mij. Pas heb ik bijvoorbeeld nog geprobeerd om een T-shirt te drogen in het broodrooster.

'Laat nog eens zien,' zeg ik en ik wijs naar de brochure, alsof er echt iets in zou kunnen staan wat me interesseert.

2

In groepjes over andere groepjes staan roddelen

Natuurlijk vindt het vertrek plaats op een tijdstip waarop alles strafbaar zou moeten zijn wat niet slapen is. De locatie is een grijs busstation aan de grijze rand van de stad. Ja, we gaan met de bus, driehonderd kilometer hobbelen in de ademdampen van veertig leeftijdsgenoten. Ik hoop maar dat er genoeg kotszakjes zijn.

Helaas had moeder gelijk: bijna de hele klas lijkt naar het bos te willen. Wat is er mis met de jeugd van tegenwoordig? Uitzondering zijn Amir, Eset en Özlem, die waarschijnlijk al bij hun opa en oma in Turkije zitten te chillen. En een paar van de rijke kids die in een of ander resort rijkemensentennis spelen met hun soortgenoten.

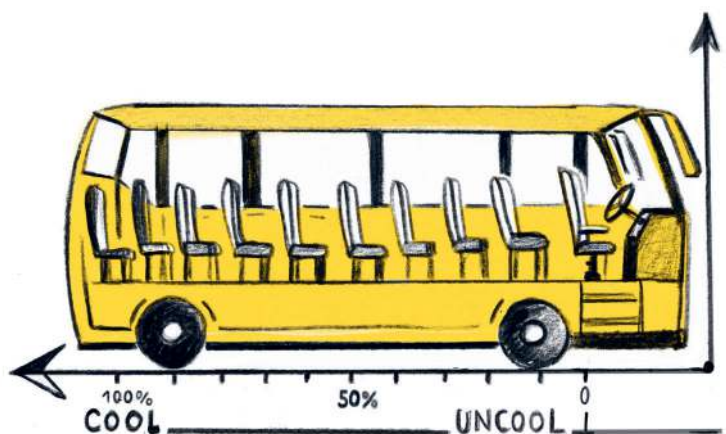
Zelfs Jurg is erbij. Ik weet honderd procent zeker dat hij geen keuze had. Ik kan me niet voorstellen dat Jurg ook in de vakantie vrijwillig tijd met ons doorbrengt. Hij houdt zich afzijdig, zoals altijd afzijdig. Zou hij ooit in het bos zijn

geweest? De rugzak die zijn vader op zijn rug hijst zodat hij wat riempjes kan aantrekken, is oud en grijs en lijkt te klein. Er zitten van die speldjes op, minder cool kan bijna niet. De twee omhelzen elkaar en doen zo'n ingewikkelde handshake. Glimlachen naar elkaar. Liefdevol.

Verder net als op school: overal groepjes. De populaire kinderen, de gamers, de sporters, de studjes, de paardenmeisjes.

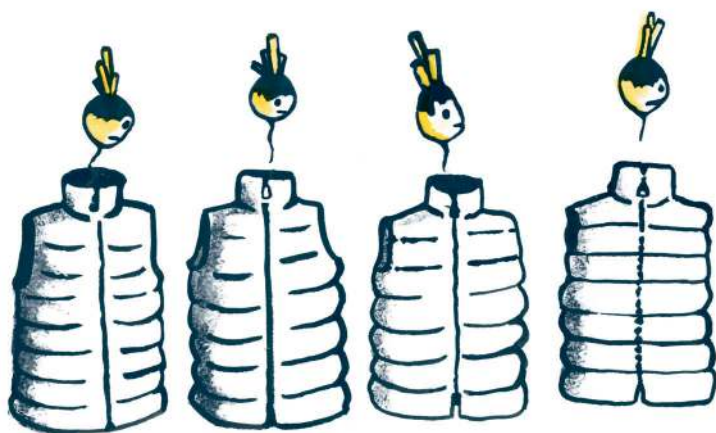
En Marko en zijn twee jongens: de tweeling Dresjke. Ze hebben nu al schrikbarend goede zin. Ze lachen te hard, en enkel en alleen om lawaai te maken. Echt, een valse lach is de smerigste lach.

Wat staan ze daar bij de banden te doen? Hé, ik heb geen zin om dood te gaan in een bus vanwege een paar idioten in identieke gewatteerde bodywarmers. O, oké, kennelijk doen ze niet meer dan 'domme tekst op velg krassen'. Waarschijnlijk iets over meisjes. Of over Jurg.

Ook de ouders staan in groepjes te wachten tot we vertrekken. De ouders van de buitenlandse kinderen staan bij elkaar, de geitenwollensokken laten een tupperwaredoos met radijsjes rondgaan, de jassen van de outdoorouders staan nutteloos te reflecteren. Die waren het liefst meegegaan, die outdoorouders met hun jassen. De ouders van Marko en zijn vrienden zijn ook vrienden en lachen ook te hard.

Ik zeg niemand gedag, smijt mijn tas in de bagageruimte en stap meteen in de bus. Een slaperige pensionado vinkt mijn naam af op een lijst. Ik hoop dat iedereen aan me kan zien hoe slecht mijn humeur is. Maar buiten gaan ze gewoon door met kletsen, mijn humeur interesseert niemand.

Een clubje
ouders staat rond
een jonge vrouw met
dreadlocks en een jonge man
met een sikje – waarschijnlijk de leiding die
een laatste vragenronde doet. Moeder
staat er niet bij en heeft zich ook niet
onder de andere ouders gemengd. Ze
staat tegen onze auto geleund

te roken. Normaal is
er altijd wel iemand
die medelijden
met haar heeft zo
als alleenstaande
moeder, die bij
haar gaat
staan, vraagt
hoe het met
haar is, of
ze iets nodig
heeft. Volgens
mij houdt
moeder daar
helemaal
niet van.

Nu komt er niemand. Misschien omdat ze staat te roken? Alleenstaand én alleenrokend, dat wordt de mensen dan toch te bont.

Misschien staat moeder juist te roken om te voorkomen dat er iemand naar haar toe komt?

Dat zou ik prima vinden. En toch zou ik willen dat er iemand naar haar toe ging.

Ze ontdekt me achter het raam van de bus en zwaait naar me. Haar hand ziet er blij uit. Omdat ik wegga, denk ik.

Grote onzin natuurlijk. Moeder glimlacht namelijk voor mij en niet voor zichzelf. Dat zeg ik nu maar even als glimlacheexpert. De peuk tussen haar vingers, een klein rooksignaal.

Ik voel een brok in mijn keel, maar ik heb geen idee waarom. Omdat ik moeder nu nog niet mis, maar ongetwijfeld heel binnenkort wel?

Dat zou ik natuurlijk nooit toegeven, kom op, zeg. En dan zwaai ik toch maar terug.

